

LBRIS

We know
books

Rebekah Crane

**ÎNTRÉ
CĂDERÉ
ȘI ZBOR**

Traducere din limba engleză
de Anca Cristina Ilie

forteen | 2025

PROLOG

M-am născut de două ori. Prima dată, a fost pe 9 iulie, din părinții Paul și Mimi Haas, în Cleveland, Ohio. Mama a murit șase ani mai târziu. În afară de mine, părinții mei n-au mai avut alt copil, iar tata nu s-a mai recăsătorit. M-am născut cu ochi căprui și păr șaten și, timp de optsprezece ani, am fost, în general, sănătoasă.

Am renăscut pe 18 iunie, cu doar câteva săptămâni înainte de ziua mea de naștere, în anul în care urma să împlinesc nouăsprezece ani. Asistentele mi-au povestit că m-am născut inconștientă, cu vârfurile părului arse și îmbăcșite de cenușă. Salvatorii m-au tras din burta unui avion, unde eram blocată între două scaune, ca un sandwich de perne. De data asta, n-a mai fost mama lângă mine care să mă privească uimită sau să mă legene dacă plâng, însă, potrivit asistentului, Stephen, erau acolo o mulțime de camere de filmat și blițuri de aparate foto.

În toată tragedia din acea zi, care a inclus treizeci de cadavre, eu am fost un miracol. În mijlocul atâtor morți și distrugerii, m-am născut eu.

Am zăcut pe patul de spital, inconștientă, o zi întreagă, apoi am deschis ochii spre lume pentru prima dată. Aveam părul blond decolorat și o umflătură urâtă la cap.

Doctorul s-a așezat încet pe scaunul de lângă patul meu și mi-a pus o întrebare, iar eu n-am știut să răspund decât cu aceste cuvinte:

— Există patru ieșiri de urgență în acest avion – două în fața cabinei și două în spate.

O mână de asistente și alți angajați au izbucnit în râs, dar doctorul, nu. Mi-a pus altă întrebare, cu o expresie nedumerită pe chip, la care i-am răspuns:

— Vă rugăm să acordați câteva momente pentru a găsi cea mai apropiată ieșire de urgență. În unele cazuri, ieșirea poate fi în spatele dumneavoastră.

Atunci s-a lăsat o liniște deplină. Toate hohotele de râs au încetat.

— Poți să-mi spui unde te afli? m-a întrebat medicul, cu un accent diferit de al meu.

Mi-a luat o clipă să înțeleg, întâi din cauza accentului, dar și din cauza întrebării ciudate.

— Unde mă aflu? am repetat, uitându-mă în jur. Într-un pat, asta e clar.

Pe chipul medicului am citit perplexitatea, în timp ce toți ceilalți priveau miracolul care eram eu.

— Da, dar știi unde anume? Mai exact, în ce țară? a întrebat el.

M-am gândit momente bune, atingându-mi umflătura de pe cap. Umflătura aia era un defect și ceva îmi spunea că n-ar fi trebuit să fie acolo. Oamenii se nasc perfecți, nu?

— Ce-am pățit la cap?

— Nu-ți amintești cum s-a întâmplat asta?

Am clătinat din cap fără să răspund și medicul mi-a pus o altă întrebare:

— Poți să-mi spui cum te numești?

Era o întrebare simplă, dar, în acel moment, complexitatea ei mă copleșea atât de tare, încât mi-era greu și să respir.

— Sau, și mai bine, poți să-mi spui ceva despre tine? m-a întrebat din nou.

— Despre mine? am căzut eu îndelung pe gânduri.

Dacă toată lumea aia care mă privea cu gura căscată nu era un indiciu suficient de bun, atunci confuzia mea ar fi trebuit să fie lămuritoare. Nimănui n-ar trebui să-i dea bătaia de cap o asemenea întrebare. Răspunsul ar trebui să vină de la sine. Doar e vorba despre mine. Mă cunosc, nu? Concentrarea atât de puternică mi-a declanșat însă o durere de cap îngrozitoare și am crezut că o să leșin. Și, cu toată concentrarea, nu s-a întâmplat nimic.

Nimic.

Medicul le-a aruncat o privire celorlalți din salon, care se uitau unii la alții, dar toate aceste priviri n-au venit cu un răspuns. Am început să cred că răspunsurile nu vin atât de ușor.

Am murit și m-am născut din nou pe 18 iunie, într-un accident aviatic în Ballycalla, la mai puțin de opt kilometri de aeroportul Shannon, și m-am trezit la o nouă viață o zi mai târziu, în Spitalul Regional Mid-Western, din Irlanda, nu departe de locul prăbușirii. Când asistentul m-a strigat pe nume, n-am răspuns.

Mi-a atins brațul.

— Numele tău e Clementine, dragă.

Clementine, mi-am spus numele în minte din nou și din nou, sperând că o să răsară de undeva o informație, apoi alta, și alta, până când se va forma ceva concret. „Adică o persoană cu o viață întreagă plină de amintiri.“

Dar nu s-a întâmplat nimic. În schimb, am spus:

— Habar n-am despre cine vorbești.

CAPITOLUL 1

Ziua întâi. Am un tatuaj cu o inimă verde pe picior. Este pe interiorul gleznei, lângă călcâi, de parcă ar încerca să se ascundă. Cine își face un tatuaj pe care vrea să-l ascundă? Tatuajul ăsta e mic și total lipsit de strălucire, iar semnificația lui e complet pierdută pentru mine. Mă întreb dacă sunt genul de persoană care își face un tatuaj doar ca să-l ascundă.

Simt o ură viscerală pentru tatuajul ăsta. Îl urăsc atât de tare, încât mi se întoarce stomacul pe dos când îl văd și-mi vine să vomit. Faptul că urăsc acest tatuaj este singurul lucru pe care îl știu despre mine.

Prima oară l-am văzut când mi-am schimbat șosetele. Stephen mi-a adus papuci albaștri ca niște ghete îmblănite, după ce m-am plâns că-mi simt picioarele reci și acum iată-l – cel mai plictisitor tatuaj din lume, fix pe corpul meu. Când am dat cu ochii de el, mi-a scăpat un țipăt scurt.

Nu reușesc să accept existența lui. Nu face decât să-mi amintească că mi-am uitat toată viața. Și o vreau înapoi. Însă tatuajul ăsta nu e un semn bun. Faptul că detest ceva ce am ales să-mi pun pe corp nu spune nimic bun despre persoana care am fost.

Deocamdată, am ales să stau liniștită și să port papucii ca să acopăr tatuajul. Evitarea nu trebuie subestimată în aceste circumstanțe. Evitarea pare o idee destul de bună acum.

Într-un fel, faptul că mi-am pierdut complet memoria s-ar putea să nu fie atât de rău. Toată lumea are amintiri urâte pe care ar vrea să le uite. Situația în care mă aflu șterge toate aceste amintiri.

Dar mai este și reversul – care nu e la fel de bun. Au dispărut și toate bucățile din trecutul meu pe care vreau să mi le amintesc, cele care explică cine sunt. Pur și simplu, s-au risipit în aer. Viața mea a hotărât să dispară în neant.

Asta e partea care mă sperie. Știu că nu mai am nicio șansă, chiar și atunci când Stephen îmi arată fișa mea și puținele detalii pe care le-a adunat despre mine – totul dintr-o scurtă conversație pe care a avut-o cu tata.

— Cleveland, Ohio. Sună minunat! spune Stephen cu o voce însuflețită. Mi-am dorit de când mă știu să merg în America. Crezi că-l cunoști pe Justin Timberlake? E tare drăguț. Întotdeauna mi-am dorit să-l cunosc.

— Nu cred că-l cunosc pe Justin Timberlake.

— Dar Cleveland cum e?

Nu se întâmplă nimic, așa că Stephen aplică altă tactică.

— Am vorbit ieri cu tatăl tău. Și el mi se pare drăguț.

— Drăguț, spun eu.

— Deci îți amintești de el? lui Stephen i se luminează toată fața.

— Folosești mult cuvântul ăsta – „drăguț“.

Stephen pare că se dezumflă. Îmi mângâie picioarele acoperite cu papuci.

— Tatăl tău o să vină în curând. Sunt sigur că, odată ce-l vezi, amintirile tale se vor așeza. Nu te necăji.

— Și dacă nu-mi amintesc?

— Să nu ne gândim la asta.

Dar *numai* la asta mă gândesc. Minteaa mea a uitat deja atât de multe, încât nu mai am altceva la care să mă concentrez. Cine sunt eu?

Sunt o fată cu un tatuaj urât, a cărei singură amintire e că s-a trezit într-un pat de spital, într-o cameră plină de străini. Încerc să plâng pentru tot ce-am pierdut. Optsprezece ani. Au dispărut.

Medicul meu folosește termenul „amnezie retrogradă“. Pierderea accesului la amintirile de dinainte de prăbușirea avionului. Și iată cum, deși știi ce e un televizor, nu-mi amintesc nici măcar o singură ocazie când m-am uitat la televizor. Mai rău, Stephen îmi spune că mama a murit când aveam șase ani, iar eu nu-mi amintesc nimic despre ea. Când doctorul îmi vede expresia panicată care probabil mi s-a așternut pe chip, se grăbește să-mi spună că amintirile revin, de obicei.

— De obicei, spun eu.

— Da. De obicei.

— Dar nu întotdeauna.

Se așază pe pat, cu mâinile subțiri, una peste alta, în poală. Halatul de pe ea e prea larg pentru trupul ei slăbănog, și-și poartă părul castaniu strâns într-o coadă lejeră la ceafă.

— Poate că amintirile tale au dispărut deocamdată. Dar sufletul tău e intact.

— Ce-ar trebui să fac? întreb.

— Să aștepți. E tot ce poți să faci, spune ea. Nu-ți pierde speranța, Clementine. Ai supraviețuit unor lucruri mult mai rele.

Îmi reamintește blând de prăbușirea avionului. Alți treizeci de oameni n-au supraviețuit. Ar fi trebuit să mor cu ei. Nimeni nu știe cum de-am scăpat. Stephen, care are un puternic accent ce-i

face cuvintele să se lege unele de altele, spune că avionul zbura spre Aeroportul Internațional Shannon, din vestul Irlandei, venind de pe aeroportul Heathrow, din Londra. În timpul zborului, a izbucnit un incendiu în cală și s-a extins la sistemele electrice, provocând oprirea întregului avion. Piloții au încercat să aterizeze, sperând că vor putea ajunge la Shannon înainte ca focul să preia controlul complet. Dar, în cele din urmă, avionul a căzut la doar câțiva kilometri de pistă – pagubele fuseseră prea mari. Doar eu am rămas în viață.

Doctorul pleacă, iar Stephen se întoarce.

— De ce eram în acel avion? îl întreb.

— Hai să-l așteptăm pe tatăl tău să ajungă.

Își mușcă buzele, făcându-și de lucru cu păturile mele.

Atunci m-a trăsnet un gând: dacă indiciul pe care îl caut este atât de rău, încât ar fi mai bine să *nu* știu? Scutur din cap și simt că mă cuprinde o senzație de amorțeală până la tatuaj. Cu cât caut mai mult, cu atât mă simt mai pierdută în întuneric. Plânsul nu este o soluție. De ce plâng? Pentru cine plâng? În ce mă privește, ce s-a pierdut n-a existat niciodată.

Amintirile nu înseamnă nimic pentru mine dacă mi-au dispărut pur și simplu din memorie. Cu excepția unui mic detaliu, și anume că... înseamnă, de fapt, *totul*. Indiferent ce vor oamenii să creadă, cheia vieții e în trecut. El e cel care ne definește – o înșiruire de evenimente cronologice care alcătuiesc o persoană.

Tata a venit cu avionul la Dublin, dimineață devreme, și traversează țara cu mașina ca să mă ia acasă, în Cleveland, Ohio. Așa mă pot întoarce la viața mea și ieși din haosul mediatic care a stârnit vâlvă în Irlanda. Se pare că misterul unicului supraviețuitor al unui accident aviatic atrage multă atenție și e un subiect perfect pentru tabloidele irlandeze. Oamenii sunt înnebuniți

de latura senzațională a poveștii, după cum zice medicul meu, asigurându-mă totodată că toată lumea din spital face tot posibilul să fiu în siguranță.

Oricât ar părea de ciudat, nu de oameni mă tem eu cel mai tare. Ci de mine însămi. Iar realitatea de neconceput, iminentă este aceea că pentru a mă întoarce acasă, în America, trebuie să mă urc în alt avion.

Mai târziu în cursul zilei, Stephen intră în salon împingând un cărucior, în timp ce eu mă holbez întruna la piciorul meu acoperit.

— Gata cu analizele, îmi duc mâinile la ochi și mă încordez. Nu mai suport!

Stephen chicotește, iar eu mă uit printre degete să văd de ce râde.

— M-am gândit, spune el cu o voce bubuitoare, împingând căruciorul spre mine, să ne distrăm puțin.

— Să ne distrăm, spun eu ezitând, lăsându-mi mâna să cadă de pe față.

Pare un moment cam ciudat pentru distracție, dar e mai bine decât să zaci.

— Cred că îmi place distracția.

— Uite, scrie asta, îmi spune Stephen și-mi întinde un caiet și un pix.

— Ce să scriu?

— „Îmi place să mă distrez“, zice Stephen zâmbind și-mi face cu ochiul. Ca să nu uiți. Îmi pare rău, continuă el când vede că nu râd. A fost o glumă proastă.

Deschid caietul și mă uit la pagina goală. Asta sunt eu – o pagină goală. De fapt, mi-ar plăcea să umplu spațiul cu ceva, chiar dacă sunt doar cuvinte. Poate că nu-i o idee așa rea, spun

eu, ridicându-mă în capul oaselor și scriind în caiet „Îmi place să mă distrez“. Bine. Altceva?

— M-am gândit să mai încercăm câteva chestii. Să vedem dacă mai putem adăuga lucruri pe listă și, poate, ceva îți va zgudui puțin memoria. Nu se știe niciodată.

Se așază pe patul meu și despătorește o hartă imensă a Statelor Unite.

— Asta e America.

Dau din cap spre Stephen:

— Sunt conștientă de asta.

El chicotește din nou și arată spre Ohio.

— Acesta e Ohio, spune, arătând apoi un punct în centrul statului: Aici este Cleveland. Este pe – Stephen mijește ochii în timp ce citește – Lacul Erie. Lacul Erie este unul dintre cele cinci Mari Lacuri din America.

Mă las pe spate în pat.

— E o lecție de geografie *drăguță*, dar cum se presupune că ar trebui să mă ajute?

— Închide ochii și gândește-te o clipă la apă.

Accept sfatul lui Stephen și, în următoarele câteva minute, îmi imaginez apa, îmi imaginez că ating apa, că gust apa, prospețimea rece a acesteia... dar nu se întâmplă nimic.

Stephen lasă momentul să treacă și scoate altă hartă.

— Asta este Irlanda. Irlanda e o insulă.

Și din nou, înclin capul spre el, făcându-l pe Stephen să rădă pe înfundate încă o dată.

— Aici, în Irlanda, este Limerick. Este în partea de vest a țării.

— Bine, spun eu, încercând să înțeleg exact unde sunt. Altceva?

— Este al treilea oraș ca mărime din Irlanda. Și – Stephen se prefăcă că-și scutură praful de pe umăr – cel mai prietenos oraș.